

Tisztelt ünneplő közönség!

A Magyar Tudományos Akadémia 200 éves. Mindannyian tudjuk, hogy ezt a kétszáz éves tudományos kalandot Széchenyi István felajánlása indította el 1825 november 3-án. Tőle származik a következő idézet: „Ahol a tudományt támogatják, ott a szellem felszabadul és az elme kitárul a világ megértésére. Az ilyen intézmények nem csupán tudást teremtenek, hanem példát mutatnak a kutatás és a gondolkodás szabadságára. Mert minden igaz előrelépés a megismerésből fakad.”

A felvilágosodás százada után vagyunk. Európában, de szerte a világon is, egyre nagyobb becsülete lett a tudománynak. Az anyanyelven művelt humán tudományok a nemzeti érzést erősítették, míg a reál tudományok látványos technikai fejlődést indítottak el. A 19. században épül ki a vasúti hálózat, és a vége felé már megjelenik a villanyvilágítás, rádióközvetítés, és Verne holdutazásról álmodik. A tudomány fontosságába vetett hite az emberiségnek, a 20. században is folytatódik, annak időnkénti rossz felhasználása ellenére, mert amikor az ember leszállt a Holdra, arra mindenki egy kicsit büszke volt.

Most azonban mintha valami megtört volna. A közösségi médiában, melynek lehetőségét a tudomány teremtette meg, egyre inkább terjednek a tudományellenes, áltudományos nézetek. És mivel a politika a szavazatokból él, egyes kormányok a tudományos intézményeket támadják, vagy beszüntetik a támogatását a messenger RNS kutatásoknak, amelyekért Karikó Katalin Nobel-díjat kapott.

A mai ünnepi alkalommal azt kívánom a Magyar Tudományos Akadémiának, hogy legyen ereje és bölcsessége a társadalomban elfogadottá és szerethetővé tenni a tudományos világnézetet, és állítsa vissza a tudomány tekintélyét, amelyet Széchenyi oly fontosnak, a haladás motorjának tartott. Ehhez a feladathoz azonban mindannyiunk segítségére szüksége van, a tanároktól az orvosokig, újságíróktól a mérnökökig. Kívánom, hogy a következő 200 évben az Akadémia tekintélye növekedjék, és a tudomány az emberiség javát szolgálja.